

— Бобе, бе, ти не знаеш че Ибишъ - а иска на сила да земе дъщеря ми; ти си юнакъ, стояваш на сръщия на това куче, което точи зъби за дъщеря ми, азъ знамъ че ти я искашъ, ако ще я земеши, земи я по-скоро, замъ да се оттърве тя, че и азъ.

— Азъ я искамъ, казалъ Боби, и като ми я давашъ защо да я не зема?

„Мънежъ, годежъ, свадба станало втарасо, скритата. Ибишъ - а въ това врѣме не билъ въ селото. Като дохожда и се научва за свадбата, отива съ коня си право у Бобювата къща. Боби билъ у дома си, и безъ да излѣзе на двора, казва на жена си:

— Ти иди на двора и го посръщни, цалуни му и ржка, като булка, ако рече да те грабни и вдигни на коня си, ти да се неуплашишъ, когато гръмна, куршумътъ край веждата ти да мине, пакъ тебе не ще удари.*)

„Жената послушала мъжа си, излязнала и посръщнала Ибишъ - а, цалувала му ржка, субашъта спорѣдъ обичаятъ надарилъ младата булка съ една желтичка, като я попиталъ за Бобя. — Тука е, рѣкла булката. Ибишъ - а не смѣилъ да влѣзе въ къщи, но се качилъ на коня и си отишелъ. По него врѣме, както и на скоро, кога ще прави нѣкои българинъ свадба, купуваха се дарове отъ страната на зетя за сичкитъ близни булчини родове, като: бутуши, обуца и др., а и на субаша е трѣбало да купятъ едни червени подковани бутуши, а който е побогатъ и нѣщо повече. Боби съ нищо не надарилъ Ибишъ - а.

*) Разказватъ че Боби толко билъ нишанджия, т. е. толко право мѣрялъ съ своето прочуто шишане, щото кога излизала погера да го гони той съ куршумътъ си смѣрвалъ да затъкни пушкитъ на неприятелитъ си.